

RADIM ŠPAČEK (nar. 1973) - režie

*Svůj první film natočil v obleženém Sarajevu, kam se vydal po přerušení studia v prvním ročníku FAMU. Debut *Mladí muži poznávají svět* (1995) byl vybrán do soutěže karlovarského filmového festivalu (1996) a obdržel tam Cenu Mezinárodní asociace filmových klubů a Cenu ekumenické poroty. Studium ukončil absolventským filmem *Rychlé pohyby očí* (1998).*

*Jako jeden z pěti režisérů se podílel na dokumentárním filmu v produkci České televize *Zpráva o stavu světa* (2001) natáčeného během zasedání MMF v září 2000 v Praze. Celovečerní film *Pouta* získal 5 ocenění Český lev a byl uveden na mnoha zahraničních festivalech.*

Po *Poutech* jsou *Místa* druhým scénářem Ondřeje Štindla, jehož režie jste se ujal. Čím jsou pro vás Štindlovy scénáře přitažlivé?

Fascinuje mě specifický jazyk, kterým se vyjadřují nejen Ondřejovy postavy, ale i autor sám, což je tedy ta věc, kterou si diváci moc neužijou, ale snažím se jej vždycky alespoň částečně zprostředkovat situacemi a vizualitou. Baví mě konkrétní příběhy i jednotlivé zápletky, které dodávají potřebné napětí. A hlavně mě zajímají a vzrušují témata, ke kterým se Ondřej prostřednictvím svých textů vyjadřuje.

Jak byste charakterizoval *Místa*?

Pro mě jsou *Místa* především příběhem o mladých lidech, kteří vstupují do světa dospělých – a ten bývá často plný sobectví, podrazů a krutosti, o čemž se naši hrdinové záhy přesvědčí na vlastní kůži. V druhém plánu je to též jeden z prvních filmů v těchto zeměpisných šířkách, který se odehrává v 90. letech, době plné naděje a optimismu. Bez ohledu na věk jsme tenkrát vlastně všichni poznávali ten „dospělý“ svět, abychom od něj vzápětí dostali pořádnou nakládačku.

Na *Místa* může být od počátku nahlíženo s očekáváním dalšího filmu od tvůrců kritikou velmi vysoko oceňovaných *Pout*. Není to podle vás vlastně škoda? *Pouta* vznikala řadu let, měli jste velké ambice, brali jste tak druhý film stejně vážně nebo jste si spíš v klidu udělali poměrně rychle druhý film...

Jsem smířen s tím, že většina diváků bude mít jistá očekávání, bude oba filmy srovnávat, jinak to vlastně asi ani nejde. Ale protože jsme i *Místa* brali velmi vážně a pracovali na nich

stejně poctivě jako na Poutech, jsem na reakce a případná srovnání velmi zvědav a nebojím se toho.

Je mezi Pouty a Místy nějaká silná spojitost? Má vůbec smysl tyto dva filmy nějak srovnávat?

Ty dva filmy toho mnoho společného nemají, možná jen to, co používáme pracovníě jako slogan: Film, který bere diváky vážně.

Jak dlouho jste hledali hlavní představitele? Obsadili jste záměrně neokoukané tváře? Čím si vás získal Vladimír Polívka, kterého jsi obsadil do hlavní role?

Na všechny role jsme organizovali důkladné castings, představitele ústřední trojice jsem vybíral skoro ze stovky studentů hereckých škol, ale i neherců. Netrvalo to nijak závatně dlouho, měsíc, možná dva, ale okruh potenciálních hrdinů filmu Místa se postupně zužoval, takže s Vladimírem, Honzou a Johanou jsme se potkali určitě nejméně třikrát. Nebylo pro mě důležité jenom vybrat dobré herce, ale hlavně sehnatou partičku; aby mezi nimi fungovala i nějaká ta vzájemná chemie. Neokoukaní herci jsou takový můj trademark a doufám, že se to po Poutech povedlo i v novém filmu. Vladimír si mě získal velmi neobvyklou kombinací citlivosti až jakési zranitelnosti a zároveň divokosti, "šoumenstvím", smyslem pro humor a velmi poctivou přípravou. Nicméně to nejdůležitější má dobrý herec vždycky v očích.

Do jedné z velkých rolí Míst jste obsadil Jiřího Štrébla, donedávna především herce divadelního. Objevil jste jeho herectví na prknech Divadla Komedie, kde jako člen Pražského komorního divadla až do roku 2012 působil? Štrébla jste obsadil už do svého předchozího filmu Pouta...

Pravda, zcela jistě mě Jirka Štrébl poprvé ohromil svým napůl komediálním napůl drsným hereckým stylem před nějakými deseti lety v Pařízkově inscenaci Antiklimax. Bylo to první představení, které jsem v Komedii viděl a tomuto divadlu jsem zcela propadl – z velké části i díky jedinečnému hereckému souboru, jehož byl Jiří důležitou součástí. V Poutech jsem pro něj bohužel neměl větší roli než mistra ve fabrice, ale byla to příjemná spolupráce a Jiří i na tak miniaturní ploše vytvořil plastickou figuru obyčejného chlápka ze „šedé zóny“, který si nechce zadat s režimem, ale zároveň z něj má strach. Byl jsem proto moc rád, že nás společně s castingovou režisérkou Kateřinou Oujezdskou napadlo pozvat ho na casting a ještě větší radost mi udělalo, že byl fakt skvělý. Vzpomínám si, že jsem mu v jedné scéně nahrával roli Adama, Jiří na mě měl zakřičet a přesto, že jsem to čekal, byl tak přesvědčivý, že jsem se málem počural. A bylo rozhodnuto.

Vy osobně jste spíše typem režiséra, který na place zkouší mnoho variant a improvizuje, nebo se spíše držíte jasné a předem dané vize a tu pak na místě realizujete? Předcházely jednotlivým scénám Míst důkladné zkoušky? Kdo měl ve vašem silném tvůrčím týmu nakonec poslední slovo?

Autoritativní, vzteklé a ukřižené období mám už dávno za sebou, vzhledem k tomu, že Pouta i Místa jsou realizací scénáře, jehož nejsem autorem, musím daleko pozorněji a empatičtěji naslouchat svým kolegům, zejména scénáristovi, kameramanovi a producentovi. Zkoušky před natáčením měly za účel sjednotit názory na jednotlivé scény, domluvit se na jejich smyslu a vyznění, určit jim atmosféru, drobně měnit repliky, pokud hercům takzvaně nešly do pusy. Při natáčení jsme pak s herci předvedli kameramanovi Jaromírovi Kačerovi, co jsme si s herci secvičili a on následně vymyslel, jak to nejlépe (a samozřejmě co nejkomplikovaněji) nasnímat. Nikdo z nás nemá rád vyrábění nějakých variant, to je vždycky akorát známka toho, že tvůrci nevědí, co chtějí. Poslední slovo jsem měl samozřejmě já. Většinou to slovo znělo: Stop!

Název filmu k tomu přímo vybízí: jak moc je pro příběh Míst důležité místo, kde se odehrává? Je dospívání na malém městě něčím specifické?

Scénář zasazuje příběh do fiktivního městečka Černá Skála. Je to někde v Sudetech a společnou touhou našich tří mladých hrdinů je vypadnout odtud někam pryč. Já jsem vyrůstal a dospíval na pražském sídlišti Jižní Město, ale tu touhu odejít pryč, co nejdál, někam do světa, jsem v sobě tehdy choval také, takže postavám v našem filmu perfektně rozumím. Pro Místa ale není tak úplně důležité, v jakém městě se odehrávají, ani že to tam vypadá jako v Ústí nad Labem, kde jsme převážně natáčeli – ony místa z názvu jsou spíš opuštěná zákoutí s nějakou magií, kam chodí kluci blbnout, která jsou součástí jejich tajného světa, kde se v minulosti mohly odehrát nejrůznější věci, o kterých nemají ani tušení, ale na která budou s nostalgií vzpomínat do konce života.

Hudbu k filmu napsali David Boulter z britské kapely Tindersticks a Václav Havelka z kapely Please The Trees. Jak k tomuto nezvyklému spojení došlo?

Už když jsme se bavili nad scénářem o náladě a žánru filmu se scénáristou a producentem, padala slova jako western nebo country. Zkrátka trochu pomalejší styl, kde poznáme kytary a evokuje to v nás vzpomínku, únavu, nostalgii, možná až melancholii. Tohle všechno ve Václavově hudbě, kterou poslouchám už pár let, slyším a mám to rád. Když se pak ukázalo, že jsou s Davidem kamarádi a dokonce už dlouho plánují, že by spolu něco nahráli, bylo rozhodnuto. S výsledkem jsem velmi spokojen, ten film tím dostal ty správné grády a pozvedlo ho to o několik úrovní výš.

Děj Míst se odehrává na pozadí 90. let, přestože by se asi mohl odehrávat kdykoliv. Jaká je vaše nejtypičtější vzpomínka na tu dobu? Vzpomínáte na tu dobu rád?

Je to spíš nekonečný řetězec flashbacků z nejrůznějších mejdanů a pařeb po všech možných nových podnikcích, které se tehdy otvíraly jako na běžícím páse a zanedlouho stejně rychle zanikaly, koncerty Psích vojáků s krví Filipa Topola na klávesách piána, Allen Ginsberg v Lucerně, v kinech kombinace starých trezorových filmů s těmi novými, o kterých jsme netušili, že se z nich stanou ty "kultovní", v bedně záběry z nekončící války na Balkáně a Vovka Železný, hádky politiků v nepadnoucích oblecích a první zárodek pocitu, že to

nedopadne dobře, ale každé ráno zpěv ptáků po cestě z baru s nedopitou lahví vína v ruce. Kdo by na to nevzpomínal rád?

Z čeho máte na Místech největší radost?

Jsem velmi spokojen s herci, troufám si říct, že se nám společně povedlo ty postavy ze scénáře oživit a každou udělat něčím zajímavou. Podařilo se nám najít přesně ta místa, která jsme hledali, nebo jsme dokonce našli báječnou lokaci, o které se scénář nezmiňoval, ale nám se líbila natolik, že jsme kvůli ní změnili scénář (konkrétně se jedná o starou loděnici v Krásném Březně). A strašně se mi líbí hudba a sound design jako celek. Poslední dobou mám bohužel pocit, že zvuk je pro mnoho mých kolegů to poslední, čemu věnují pozornost, na těch filmech je to znát a mě to hrozně irituje a štve. Snažím se zvukařům nabídnout stejnou energii a péči, jakou dávám i ostatním složkám a odměnou mi pak je, že si každou projekci radostně užívám, i když ten film vidím už snad po tisíci.

Dočkají se diváci třetího filmu od tvůrčího týmu podepsaného pod Místy?

Viděl bych to nadějně. Na chvíli si teď společně odskočíme k televiznímu seriálu (možná i více než jednomu) a já budu doufat, že Ondřeje Štindla neopustí inspirace, napíše další skvělý scénář k celovečernímu filmu a naše spolupráce bude pokračovat.

A čeho se mohou diváci od Radima Špačka dočkat v blízké budoucnosti?

Od září by měla Česká televize začít vysílat třináctidílný seriál Život a doba soudce A.K., což je projekt režiséra Roberta Sedláčka a scenáristy Zdeňka Zapletala, ale čtyři díly nabídl Bohdanovi Slámovi a čtyři mně. Popisuje pracovní i soukromý život mladého soudce, kterého hraje David Švehlík, v dalších rolích se objeví Jiří Bartoška, Dana Kolářová a Marek Daniel. Jinak ještě všechny zvu do MeetFactory na představení Milenec, což je moje první divadelní režie a koncem října také na 12. ročník Festivalu bollywoodského filmu, na jehož organizaci se podílím.

ONDŘEJ ŠTINDL (nar. 1966) - scénář

Je jedním ze zakladatelů Radia Stalin, jehož původně pirátské vysílání bylo časem legalizováno; v tak vzniknuvším Rádiu 1 Ondřej Štindl dělal moderátora hitparády Strašidelný zámek, diskžokeje, vyráběl reklamy. První texty publikoval v Kritické příloze Revolver Revue – týkaly se českého filmu a pop music. Od poloviny devadesátých let

se žíví žurnalistikou. Začínal v zahraniční redakci již neexistující agentury ČTA, v Lidových novinách (1997-2000) byl v kulturní rubrice (krátce ji i vedl), později přešel mezi komentátory. V české redakci BBC (2000-2006) byl komentátorem a vnitropolitickým zpravodajem, zabýval se i kulturou a zvláště filmem. Kromě toho v té době publikoval fejetony v LN a recenze v Týdnu. Po zrušení české sekce BBC nastoupil do redakce Týdne, kde pracoval v kulturní rubrice. V roce 2009 se vrátil zpět do Lidových novin. V únoru 2010 měl premiéru jeho scenaristický debut film Pouta, za který získal Cenu české filmové kritiky pro nejlepší scénář a byl nominován na cenu Český lev.

Místa jsou vaším druhým scenaristickým počinem. Jak vám při psaní pomohly zkušenosti z práce na scénáři k filmu Pouta? Označil byste se nyní za zkušeného scenáristu, který tvoří s větší jistotou?

Dva realizované scénáře nejsou zas tolik, aby se člověk považoval za zkušeného. Fakt ale je, že scénář Míst vznikl rychleji také proto, že jsem už na některé věci nemusel klopotně přicházet. Už jsem je jakž takž věděl.

Byl pro vás jako scenáristu svazující, nebo naopak povzbuzující fakt, že váš první film Pouta byl vysoce ceněný kritikou? Na rozdíl od Pout scénář vznikl mnohem rychleji, že? Má podle vás význam tyto dva filmy nějak srovnávat?

Scénář Míst už byl v době premiéry Pout už v nějaké předběžné verzi hotový. To, že Pouta měla vesměs dobré recenze a dostala nějaké ceny, mě v tuhle chvíli nijak nesvazuje – kdo si dnes pamatuje, co bylo v roce 2010... Ty dva filmy jsou v hodně věcech rozdílné, třeba ve způsobu vyprávění -zatímco Pouta jsou „vševědoucí“ film, v němž divák je oproti postavám vždycky napřed, Místa nevybočují z perspektivy hlavního hrdiny Adama, co neví on, nevíme

ani my. A někdy toho neví zrovna moc. Emoci ty filmy nesou taky každý trochu jinou, jakkoliv by asi ani jeden z nich nešlo označit za ten nejveselejší film na světě. Pouta jsou hodně klaustrofobický film, jehož postavy jsou zavřené každá ve své stísněné cele. Hrdinové Míst jsou naopak ve volném prostoru a moc nevědí, kam v něm vyrazit. Společné oba ty filmy mají kořeny v klasickém žánrovém vyprávění, od nichž, doufám, docházejí k nějakém vlastnímu výrazu. Hlavní postavy obou těch filmů – Adam i Antonín – jsou taky „útěkáři“, touží nějak uniknout ze svého života.

Příběh Míst se odehrává v devadesátých letech na maloměstě. Proč jste si vybral právě devadesátá léta, v čem spatřujete jejich specifičnost? A proč právě maloměstské prostředí?

Příběh Míst byl původně vyprávěn z pohledu dospělého Adama, který vzpomíná na svoje mládí a myslím, že tahle časová distance, to, že sledujeme něco, co bylo „tenkrát“, je ve filmu znát. Prvotní důvod byl čistě praktický. Kdybych psal příběh o současných mladých lidech, musel bych nějak trefovat jejich jazyk, módu, všechno to, čím žijí. A na to jsem se moc necítil. Když si příběh přehodíte pár let do minulosti, můžete si spousty věcí přestat všimnout, neřešit je a soustředit se na to, co zajímá vás. Jinak 90. léta pro mě byla – asi jako všechny plus mínus mojí generace – zásadní doba. Doba zmámenosti svobodou a taky znejistění tím, co si s tou svobodou počít, člověk přišel o tu univerzální výmluvu na režim, kvůli kterému to či ono nejde. Taky to byla doba hektické snahy naplnit svoje třeba dost pošetilé sny. Já si tehdy spolu s tisíci Pražáků -vrstevníků naplňoval sen o tom, jak to město změním v dějiště nekončícího mejdanu, což se do značné míry povedlo. V té euforii byl ale už tehdy znát docela silný temný proud. Počítám, že většina lidí mojí generace měla kamarády, kteří na ten výbuch nevázanosti hodně doplatili. A proč Sudety? Mezi tématy filmu je i to, jaký vliv na život hrdinů má historie, bez ohledu na to, že o ní nic nevědí. A v kraji, kde jsme natáčeli je ta historie hodně vyhrocená a je taky hodně vidět. Navíc ta kombinace kouřících komínů, velkých továren a romantických kopců nad vinoucí se řekou jak z obrazu Caspara Davida Friedricha je v něčem strašně silná.

Jedním z motivů filmu je milostný trojúhelník trojice mladých lidí na prahu dospělosti. Co vás jako autora na postavě ženy, jež vstoupí mezi dva kamarády, nejvíce zajímá?

Anna v něčem je klasická filmová „fatálka“ - krásná holka, ve které je taky něco nebezpečného, možná destruktivního. Taky je jistým způsobem dospělejší „skutečnější“ než ti dva klukovští hrdinové. Dost jsme diskutovali, jestli vústění příběhu téhle postavy ve filmu je pro ni dobrý nebo špatný konec. Já v tom vidím spíš happy end, i když dost paradoxní.

Téměř žádná z postav nemá svůj život tak docela ve svých rukou, všichni se více či méně ve svých životech plácají ode zdi ke zdi. Považujete to za příznačný rys našich životů vůbec? Kterou z postav Míst máte nejraději?

Místa jsou taky příběh dospívání a pro ně je charakteristický nějaký střet s realitou – s okolím a jeho normami a omezeními, ale taky s vlastními limity, třeba slabostí, nerozhodností. Adam

zažije pár momentů, v nichž sám sebe vidí způsobem, který je pro něj asi nečekaný a nijak povzbuzující. Dospět taky znamená najít mezi těmi vnitřními a vnějšími mantinely nějaký způsob, jak být svobodný. Nemyslím si, že by lidé byli ve všech ohledech pány svých životů – každý by asi dokázal vyjmenovat pár podstatných okolností nebo událostí, jež jeho život zásadně ovlivnily nebo proměnily, a na které neměl žádný vliv. Odpovědnost za ty životy je ale jenom na nich – na kom jiném taky. Nechci ale znít zbytečně fatalisticky. Ve věku hrdinů Míst jsem se taky plácal ode zdi ke zdi a nijak hrozně to se mnou (klepu na dřevo) nedopadlo. Autoři o svých postavách často mluví jako o dětech, což mi přijde trochu přepjaté, nicméně nějaké favority mezi postavami nemám, každá pro mě něco znamená. Možná bych ale přeci jenom vypíchl ukrajinskou servírku Olinu. Ne, že bych ji měl z postav filmu nejradši, ale oproti původním záměrům jí ve filmu „zbylo“ trochu míň. Je to ten typ rázné a praktické holky, která se s ničím moc nepáře, a bere věci, jak přicházejí. Pro přehnaně hloubavého a trochu zakřiknutého kluka je štěstí, mít někoho takového alespoň na čas vedle sebe.

Má být postava Adamova dědy a celá související linie jedním z možných klíčů k interpretaci celého filmu, svým jednáním různým způsobem ovlivnil jednání dalších postav, a to nejen svých rodinných příslušníků. V čem byla pro vás (co se symbolické roviny filmu týče) tato postava při psaní klíčová?

Děda a Táta, jako kdyby ve filmu vedli zápas o Adamovu duši. A Děda skutečně také reprezentuje temnou minulost, Adam se ho zároveň snaží ho mít nějak rád. Ten zločin, na který v otázce narážíte, není prapříčina, ale příklad té historie, která nás ovlivňuje nás, opakuje se, aniž bychom my o ní třeba vůbec věděli. Pokračuje v paměti míst, kolem nichž chodíme, trvá. A někdy se připomene. Nemám moc rád termín „vyrovnat se s minulostí“. Dělá z nás, kdo se máme vyrovnávat, trochu moc velké suverény. Minulost se spíš vyrovnává s námi. Považuji za důležité, že o oběti toho dávného zločinu se z filmu nedozvíme vůbec nic - jméno, národnost, důvod, proč se tam ocitl. Je to díky tomu jakási univerzální oběť – jeden za všechny, v případě Sudet Židy, Čechy, Němce. A taky příklad té historie, která může být definitivně ztracená v čase, po níž nezůstalo nic, co bychom se mohli dozvědět, ale nečiní ji to o nic méně živou, nějakým způsobem jednající, opakující se.

Ve filmu se dotýkáte problému politického kmotrovství a podnikání za hranou zákona. Spatřujete kořeny těchto současných problémů právě v divokých devadesátých letech, nebo už daleko dříve, kupříkladu v období vaší prvotiny Pouta?

Jistě, s dědictvím 90. let se nějakým způsobem potýkáme, s dědictvím 80. let taky, stejně jako s dědictvím roku, 1914 nebo 476... Všechno, co bylo, se nějakým způsobem projevuje. Nemyslím si, že by šlo určit nějaký okamžik v čase, na který by šly „hodit“ všechny naše dnešní problémy. I když já si myslím, že to, co si neseme z doby normalizace, je o hodně těžší a rozkladnější zátěž, než pozůstatky „devadesátek“. Postava Stanislava Kaisera – místního „kmotra“ - není jenom nějaká dobově charakteristická figura. Je to, podobně jako postava Anny, naše varianta klasického filmového typu – velkého gangstera. Snažili jsme se ho vykreslit bez použití kliše, fialového saka, okázalého křupanství a podobně. Jeho cit k

dceři je nezdravě kontrolující, ale taky skutečný, v něčem nesobecký. Kaiser je postava protikladná Adamovu tátovi: silný muž (zlo)činu versus smutná a pasivní „násoska“. Ve vztahu k dětem jsem ale oba podobně bezmocní. Adamova táta ale máme daleko radši, o tom není pochyb.

Jak byste vy sám Místa definoval? Jako společenský thriller, film o dospívání, studii mravních hodnot?

Asi jako dramatický příběh dospívání.

Vaše scénáře mají daleko ke komediím a jejich témata rozhodně nelze nazvat lehkými. Co je pro vaše psaní vlastně největší motivací? Co nutí Ondřeje Štindla psát?

Komedie to asi nejsou, ale nějaký humor v nich snad je. Z projekcí Pout jsem byl nejspokojenější s těmi, kde se publikum taky smálo. Možná v té „volné tvorbě“ víc inklinuji k vážnosti, protože v žurnalistickém psaní se často snažím být vtipný (výsledky té snahy posuzovat nemůžu). A když člověk sedne ke psaní ve volném čase, chce asi dělat něco trochu jiného než v práci. A co mě nutí psát? Asi obvyklá kombinace ambice něco dokázat (sobě i světu), zkusit vyjádřit něco, co by podle mě mělo být vyjádřeno, co ve mně nějakým způsobem vězí. Možná i dojem, že psaní je věc, kterou bych měl dělat, kterou pro mě má smysl zkoušet. Kuchař ze mě už asi nebude a na to, abych jezdil o víkendech opravovat chalupu, nejsem dost šikovný..

Ve scéně, kdy všichni tři mladí hrdinové sedí v živém vstupu ve studiu rádia, se jistě odráží vaše zkušenost zakládajícího dýdžeje pražského Radia 1. V Radiu 1 působíte jako dýdžej dodnes. Co pro vás práce dýdžeje znamená?

Spíš radost než práci. Pár hodin o samotě s hudbou, kterou mám rád. Znak kontinuity života, něco, co mám společného s tím ani ne pětadvacetiletým klukem, který to rádio spoluzakládal. A po všech těch letech mi to přináší pocit svobody – sedět sám v rádiu a pouštět, co mě zrovna napadne. V čase dospívání pro mě něco takového bylo nepředstavitelné. A taky člověk doufá, že se mu ty písničky podaří seřadit tak, aby jedna druhé pomáhaly, aby z té řady cosi vzniklo. Ale to už asi hraju chytrého...

Film Místa vznikl v rámci stejné tvůrčí skupiny jako Pouta. Zrodil se nový tým, od něž se v budoucnu dočkáme i nějakého dalšího filmu? A jaké jsou vaše role v týmu výrazných osobností Štindl, Špaček, Šlajer a předpokládám, že své si dokáže prosadit i kameraman Jaromír Kačer. Kdo měl v rámci Míst takzvaně poslední slovo?

Doufám, že spolu ještě nějaký film uděláme, a pokud jde o to rozvržení rolí – Radim je mezi námi ten prakticky uvažující, Jaromír mlčenlivá autorita, já „rozebírač“ až nimral, Vráťa ten, kdo se naše nápady snaží učinit uskutečnitelnými. Debatujeme hodně, poslední slovo mívá režisér – kdo taky jiný. Ale snažíme se dojít k nějaké míře shody.

Vedle dvou zrealizovaných scénářů jste napsal a vydal i román Mondschein, působíte jako novinář internetového zpravodaje Echo24. Čím se vlastně cítíte být nejvíce? Scenáristou, spisovatelem, novinářem, dýdžejem?

Kdybych to bral podle toho, čím strávím kolik času, a co mě živí, tak jsem novinář. Čeština, bohužel, nemá podobné slovo jako je anglické „writer“, které označuje všechny, kdo píše, lhostejno jestli reklamní slogany, články do novin nebo experimentální prózu. Možná psavec. Cítím se být psavcem. A samozřejmě taky savcem.

Pracujete v tuto chvíli na dalším scénáři či knize?

Příští rok by se snad měl natáčet docela velký televizní projekt, na kterém jsem dost zaangažovaný, režírovat bude taky Radim. Pak mám ještě nějaké další vágní nápady. Ještě jednu knížku bych napsat chtěl, často na ni myslím, snad se té hlavě něco trochu klube – ale tyhle věci jdou pomalu. A představa, že budu zase vysedávat prouzený v pracovně a bušit se do hlavy v marné snaze najít to správné slovo, mě taky trochu děsí.

JAN CINA (nar. 1988) - Marek

Vystudoval Pražskou konzervatoř, nyní studuje alternativní a loutkové divadlo na DAMU. Ještě před začátkem studia si zahrál ve filmu *Smradi* režiséra Zdeňka Tyce. Jednu z hlavních rolí ztvárnil v televizní pohádce *O dívce, která šlápla na chléb*. Je členem hudební skupiny *Olats otesoc*, účinkuje na přehlídkách pantomimy, pohybu a improvizace. V létě

2009 hrál v inscenaci *Veselé paničky windsorské*, kterou pro Letní shakespearovské slavnosti nastudoval Jiří Menzel. Účinkuje také v několika televizních seriálech.

Diváci vás mohou znát z divadla nebo z televizních obrazovek, naposledy ze seriálů *Terapie*, *Ordinace v růžové zahradě* nebo z dětských rolí z filmů *Smradi* či *Únos domů* a dětští diváci především z moderování oblíbeného dětského pořadu *Planeta Yó*. Postava Marka je tak vaší první velkou filmovou příležitostí, vybavíte si casting na tuto roli?

Casting probíhal v KOcastingu u Kateřiny Oujezdské zhruba rok před natáčením. Bylo takové slunečné odpoledne. Byl tam režisér Radim Špaček a zkoušeli jsme scénu, která je podle mě z filmu nakonec vystřižená, kdy postava Marka pojídá listí a postava Adama odpovídá pořád v otázkách. Byl jsem ve dvojici s nějakým klukem, který přijel až z Plzně a moc nám to nejdřív nešlo. Pak Radim řekl, ať ubereme a trochu se snažíme a bylo to rázem lepší. No a za rok jsem začal točit roli Marka.

Jak byste charakterizoval postavu Marka?

Marek je pro mě takovým malým velkým bojovníkem všedních dnů. Myslím, že doslova vnímá a prožívá to, co přesně vystihuje název místa, kde žije - Černá Skála. Černá díra plná lidí s ještě černějšími povahami. Naštěstí to tak nevidí sám. Má Adama, který je podobným bojovníkem jako on a jak se ukáže, nakonec možná ještě větším. No a spolu bojují jak se dá. A zároveň jsou mladí, po škole, je léto, takže aby taky nějaká sranda byla, když už je to všechno tak na pytel, že.

Prošel jste i vy nějakým podobným vývojem nebo je vám ve skutečnosti Marek hodně vzdálený? Na plátně se zdá, že vám role vyloženě sedla.

Myslím, že každý člověk si v nějaké fázi svého života projde tím, čím celá ústřední trojice. Marek má to “puzení” něco s tím udělat, něco se sebou udělat dost silné, ale nakonec se to vyřeší tím nejnečekanějším způsobem. Ale mám-li to vztáhnout vyloženě na sebe, je pravda, že něco podobného prožívám až teď. Když jsem odmaturoval na Pražské konzervatoři, nedovedl jsem si představit, že už bych měl být dospělý a začít žít a tak jsem pokračoval na Alternativní a loutkové katedře Damu. Tam teď končím a dál už to asi nepůjde. Takže otázkám co?, jak?, kdo?, proč?, já? - tomu teď dost rozumím. Marek má jinak takové temnější podhoubí než já. Já jsem takový slušňák původně z Vysočan a asi jím zůstanu už navždy..

Vy jste se narodil ke konci 80. let, ale děj filmu, ač to pro příběh není až tak podstatné, je zasazen do 90. let. Dozvěděl jste se tak během natáčení o 90. letech něco nového? Překvapila vás něčím ta doba?

Ani né tak nic nového, jako spíš z jiného pohledu. Mé devadesátky byly celkem dost idilické-pribináček, JůHeleneděle, Vega a Magion, Dan Nekonečný a Šum svistu, Bibione, trhání mandlí a můj první a poslední indiánský tábor. Marek je v té době o celou jednu generaci starší, takže jsem díky němu líp poznal spíš svět mých starších bratranců. Při natáčení bylo celkem legrační, jak na mě většina devadesátkových rekvizit, kostýmů ale i míst, (která lze ještě v některých koutech Čech v neporušené podobě najít!) působila jako neuvěřitelné retro. A při tom jsem to sám zažil. Čas prostě letí.

Jaké vzpomínáte na natáčení – minulé léto, které jste trávil především v herecké trojici společně s Vladimírem Polívkou a Johanou Matouškovou?

Vzpomínám moc a rád. Je to asi trochu trapné, ale dokonce mě ta vzpomínka i trochu dojme. Dlouhodobější natáčení, ideálně ještě v exteriérech, je vždy jako dětský tábor. Nejdřív se tam trochu bojíte jet, pak pro samou zábavu a práci zapomenete, že tam jste už měsíc a při odjezdu brečíte jak malej a celé vám to přijde nějaké neuvěřitelné. A přesně tak jsem to měl já. Měl jsem luxus toho, že se člověk může soustředit jen na jednu věc, kterou zrovna dělá. Navíc se s Vladimírem i Johankou známe ze školy a štáb byl vážně skvělý. Takže práce, která je zábavou a potěšením je sen. Ale jako správný herec si musím i na něco postěžovat, takže: většinu natáčení bylo obří horko a catering byl tak vynikající, že jsem často myslel, že zemřu a produkce se na mě bude zlobit..

Jaké bylo pracovat v týmu zkušených tvůrců Pout – režiséra Radima Špačka, scenáristy Ondřeje Štindla, producenta Vratislava Šlajera a kameramana Jaromíra Kačera? Jednoduše – jak se vaše vztahy v průběhu spolupráce vyvíjeli?

Jednoduše, nejdřív jsem byl velmi nervózní, pak uklidněný, pak uvolněný a pak šťastný. Jsem typ herce, který se sebou není nikdy spokojený a vždycky si najde nějaké to „řešení“ aby si to ztížil, ale Radimova důvěra v nás, pro mě byla velkou oporou. Stejně jako scénář Ondřeje Štindla, který prošel mnoha úpravami po mnoha čtených zkouškách, které jsme společně absolvovali. No a stejně tak kamera Jaromíra Kačera, jehož vidění světa je fascinující a

myslím, že právě on byl jednou z hlavních duší celého filmu. Mě třeba viděl jako “Květákové pole”:)

Ve filmu nechybí zdařilá vzpomínka na 90. léta ve formě moderátorských vstupů ve stylu Rádio 1 z té doby. Vy sám vystupujete poměrně často jako moderátor... Poslouchal jste někdy vůbec Rádio 1?

Jako moderátor rádia jsem ještě nevystupoval a zní to jako celkem dobrý nápad. Rádio 1 si samozřejmě pamatuji, ovšem asi z pozdější doby. Utvořilo my myslím do značné míry můj hudební vkus a dodnes mám nahrané kazety z vysílání. A strýček Míša a jeho čtení je klasika.

Kde všude na divadle vás nyní mohou diváci vidět a chystáte nějaké další natáčení?

Od září diváci mohou zajít na inscenaci “Metr a půl na šířku” v režii Ewy Zembok a Vítka Neznala, kde ztvárňuji s Filipem Kaňkovským hrobníka. To vše v La Fabrice. Dále na adaptaci románu Avrahama Jehošui “Milenec” v Meetfactory v první divadelní režii samotného Radima Špačka, taky do AStudia Rubín, kde dohráváme v režii Adély Laštovkové-Stodolové představení “Poslední papež”, spolu s Hankou Vagnerovou, Petrem Vančurou a Jiřím Laštovkou nebo do divadla Kalich na muzikál “Mauglí”, kde v režii tandemu SkuTr žiji v džungli v roli Mauglího a samozřejmě na vystoupení naší revuální skupiny Olats Otesoc, kde můžete spatřit ještě Marii Doležalovou, sestry Vaňkátovy, Kateřinu Soukupovou a další. Natáčení nechystám a rozhodně se mu nebráním..